VARENAIS DIEVS, ATKLĀTS MŪSU PRIEKŠĀ

Man ir pierakstītas dažas Rakstu vietas, no kurām es vēlētos jums runāt, un es ticu, ka Dievs svētīs mūsu vārgos centienus.

2 Un tā, daudzi cilvēki ir brīnījušies, kāpēc mēs esam tik dīvaini un tik trokšņaini. Ziniet, šis saiets ir mazliet citādāks nekā tie, kurus cilvēki ir pieraduši redzēt. Un parasti viss izskatās mazliet strupi un sausi. Bet, kad mēs ierodamies uz šiem saietiem (kas nu jau vairākus gadus ir bijusi mana privilēģija, kopš tie sākās), mēs teju vai nezinām, ko tieši mēs darīsim. Mēs vienkārši ierodamies un atdodamies. Tas ir vienīgais, ko mēs protam darīt, un pārējo dara Dievs. Tāpēc tas padara mūs par cilvēkiem ar ļoti dīvainu uzvedību.

3 Kāds reiz teica: "Ziniet, jūs ļautiņi, esiet patiešām dīvaiņi."

Un es teicu: "Nu, es...es domāju, ka esam."

4 Un es atceros vienu no tiem saietiem. Brālis Trojs kādu dienu pastāstīja man par kādu vācieti, kurš teica, ka saņēma Svētā Gara kristību. Un nākamajā dienā veikalā, kur viņš strādāja, viņš cēla augšup rokas un slavēja To Kungu, runāja mēlēs un vienkārši tā uzvedās, šausmīgi. Un beidzot pienāca priekšnieks un sacīja: "Heinī, kas tev kait?"

5 Viņš sacīja: "Ak, es tiku glābts." Viņš sacīja: "Mana sirds vienkārši ir pārpildīta ar prieku."

6 Viņš teica: "Nu, tu droši vien biji pie tiem dīvainīšiem, kuriem visi uzgriežņi ir vaļā."

7 Viņš teica: "Jā! Slava Dievam!" Sacīja: "Paldies Tam Kungam par uzgriežņiem. Viņš teica...viņš teica: "Paskaties uz mašīnu, kas brauc pa ceļu." Sacīja: "Izņem no tās visus uzgriežņus, un tev paliks tikai grabažu kaudze." Un tas ir diezgan...tas ir diezgan pareizi, ziniet.

8 Viedien Kalifornijā es gāju pa Losandželosas ielām, un es ieraudzīju vīrieti, kuram *šeit* pie krūtīm bija piekārta zīme. Un uz tās bija rakstīts: "Es esmu muļķis Kristus dēļ." Un visi skatījās uz viņu. Un es pamanīju, ka viņi pagriezās un atskatījās uz viņu, kad viņš pagāja garām. Un es nodomāju, ka arī es darīšu tāpat kā tie pārējie. Un uz muguras viņam bija uzrakstīts: "Kā dēļ muļķis esi tu?" Jā. Es domāju, ka mēs visi esam tādi kā dīvaini viens otram, ziniet.

9 Bet, ziniet, pasaule ir iebraukusi tādu sliedi, ka kaut kas citādāks šķiet tik dīvains, ka cilvēki domā, ka tas ir kaut kas nepareizs. Un parasti Dievam ir jāizdara kaut kas pavisam neparasts, lai atkal atvestu cilvēkus atpakaļ pie Bībeles.

10 Es varu iztēloties, ka Noass bija tāds kā dīvainis tam zinātniskajam periodam, kurā viņš dzīvoja, jo viņi varēja pierādīt, ka tur debesīs nebija nekāda ūdens. Bet Dievs pateica, ka tas tur būs. Tāpēc Noass, sludinādams un ticēdams tam, kļuva par uzgriezni-dīvaini.

11 Un es varu iztēloties, ka tad, kad Mozus devās uz Ēģipti, viņš bija tāds kā dīvainis faraona acīs. Taču atcerieties, ka arī faraons bija dīvainis viņam. Tāpēc viņi... Mēs to saprotam.

12 Pat Jēzus tika uzskatīts par ķeceri. Tā tas ir. Mārtiņš Luters bija dīvainis katoļu baznīcai. Un Džons Veslijs bija dīvainis anglikāņiem. Tātad, ziniet, ir pienācis laiks parādīties vēl vienam dīvainim. Vai jūs tā nedomājat? Bet, ziniet, pirms var būt uzgrieznis, vispirms ir jābūt skrūvei, uz kā to uzskrūvēt.

13 Tā ka, ziniet, Noass, būdams uzgrieznis-dīvainis, viņš... Ir vajadzīgs uzgrieznis, tas pievelk skrūvi, savelk kaut ko kopā un satur kaut ko kopā. Tāpēc Noass spēja ievilkt šķirstā visus tos, kas ticēja (prom no tiesas), jo viņš bija uzgrieznis.

14 Mēs redzam, ka Mozus, būdams uzgrieznis, izvilka draudzi no Ēģiptes. Tā tas ir.

15 Es domāju, ka šobrīd mums ir vajadzīgs kāds uzgrieznis, lai izvilktu līgavu no draudzes. Šobrīd mums ir vajadzīgs kaut kas, vēl viens. Tā ka mēs esam ļoti dīvaina veida cilvēki. Un es nodomāju, ka šovakar, ja Tas Kungs gribēs, es mēģināšu izlasīt dažas Rakstu vietas, kas attiecas uz to; un es gribētu parunāt ar jums tikai dažas minūtes un mēģināt parādīt jums, kāpēc mēs esam tik dīvaini cilvēki.

16 Tagad pievērsīsimies Rakstiem, Filipiešiem 2. nodaļa 1-8 un 2. Korintiešiem 3:6. Un

izlasīsim to, jo mēs ticam Dieva Vārdam.

17 Un tagad, pirms mēs to lasīsim, nolieksim mūsu galvas lūgšanai.

18 Žēlsirdīgais debesu Tēvs, mēs šovakar patiešām esam priviliģēti cilvēki, ka mēs dzīvojam šajā periodā un redzam šīs lietas, kuras mēs redzam notiekam, un zinām, ka ļoti tuvu ir tas laiks, kad Jēzus atnāks pēc Savas Draudzes. Ak, tas saviļņo mūsu sirdis, Kungs! Un, kad mēs šovakar atšķirsim šīs lapaspuses, mēs lūdzam, lai Tu dāvā mums šī teksta saturu. Un lai Svētais Gars atklāj mūsu sirdīm tās lietas, kas ir labas un tīkamas Dievam. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

19 Ziniet, es domāju, ka es jums kaut ko paprasīšu. Es parasti prasu kaut ko neparastu, bet es ceru, ka es neprasu kaut ko pārāk neparastu. Bet, kad mēs solam uzticību karogam, mēs visi pieceļamies; un...un karogs iet garām, mēs pieceļamies, un tā mums vajadzētu darīt. Un mēs pieceļamies, lai salutētu. Vienkārši piecelsimies kājās, kad mēs lasīsim Vārdu, lūdzu, 2. Korintiešiem 3:6.

Kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai, ne burtam, bet garam; jo burts nokauj, bet gars dara dzīvu.

Bet ja...bet ja nāves amatam ar saviem akmeņos kaltiem burtiem bija tāda godība, ka Israēla bērni nevarēja skatīties Mozus vaigā viņa spožuma dēļ, kam taču bija jāzūd,

kā lai nebūtu jo vairāk godības Gara kalpošanai?

Jo ja pazudināšanas kalpošanai bija godība, tad jo vairāk godība ir taisnošanas kalpošanai pārpārim.

Tas, kas reiz bija godības pilns, vairs tik ļoti nemirdz daudzkārt lielāka godības spožuma dēļ.

Ja jau izzūdošajam bija godības spožums, cik daudz lielāks spožums ir tam, kas paliek godībā.

Tāpēc ka mums ir tāda cerība, mēs runājam ar lielu drosmi,

Un ne tā kā Mozus, kas klāja apsegu pār savu seju, lai Israēla bērni neredzētu, kā izbeidzas tas, kam jāzūd.

Viņu prāti tika aptumšoti, un līdz pat šodienai, Veco Derību lasot, šis apsegs paliek neatsegts; tas zūd tikai Kristū.

Bet līdz šai dienai, kad tiek lasīts Mozus, tas apsegs ir uz viņu sirdīm.

Bet līdz ko atgriežas pie tā Kunga, tur apsegs tiek noņemts. Nevis...

Tas Kungs ir Gars, un kur ir tā Kunga Gars, tur ir brīvība.

Bet nu mēs visi ar atsegtu seju, skatīdamies Tā Kunga godību kā spogulī, maināmies tajā pašā veidolā no godības uz godību, tā kā no Tā Kunga Gara.

20 Un Filipiešiem 2. nodaļa, mēs izlasīsim to, sākot ar 1., un lasīsim līdz 8. pantam.

Ja nu ir kāds iepriecinājums Kristū, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda Gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība,

tad piepildiet manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi,

ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi,

neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām.

Lai jūsos ir tas prāts, kāds bija arī Kristū Jēzū,

kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam,

bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs;

un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!

21 Lūgsim.

22 Debesu Tēvs, šo vareno Vārdu, kas šovakar tika izlasīts no Taviem Svētajiem Rakstiem,

padari to tik reālu mūsu sirdīm, lai mēs aizejam no šejienes kā tie, kas gāja no Emavas, sacīdami: "Vai mūsu sirdis mūsos nedega, kad Viņš runāja ar mums ceļā?" Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

23 Un tā, šis ir ļoti neparasts teksts, taču es domāju, ka tas ir ļoti piemērots šim gadījumam. Es gribēju runāt par tēmu: "Varenais Dievs, atklāts mūsu priekšā."

24 Un tā, kopš pastāv cilvēks, cilvēka sirdī ir bijušas alkas noskaidrot, no kurienes viņš ir nācis un kāds ir viņa esības šeit iemesls, un uz kurieni viņš dodas. Ir tikai Viens, kas var atbildēt uz to, un tas ir Tas, kurš viņu šeit ir nolicis. Un cilvēks vienmēr ir vēlējies redzēt Dievu.

25 Tur Vecajā Derībā mēs ieraugām, ka Dievs slēpa Sevi no neticīgajiem. Dievs rīkojas ar cilvēkiem ļoti neparastā veidā. Viņš noslēpj Sevi no neticīgā un atklāj Sevi ticīgajam. Dievs to dara. Jēzus pateicās Tēvam, ka Viņš šīs lietas ir noslēpis no gudrajiem un prātīgajiem, bet atklājis tās mazuļiem, kas vēlas mācīties. Tā ka mēs ieraugām, ka Dievs nekad nemainās Savā dabā un ka Savu darbu Viņš vienmēr dara tādā pašā veidā. Mēs redzam Maleahijas 3. nodaļā, ka Viņš pateica: "Es esmu Dievs, un Es nemainos." Tātad Viņš visu laiku rīkojas pēc tā paša principa.

26 Lūk, paņemsim vienu no vecākajām Bībeles grāmatām. Kad Ījabs, viens no viņa laika taisnīgākajiem vīriem, nevainojams cilvēks Dieva likumos, kalps, godājams, cienījams kalps, ka pat Dievs pateica: "Viņam līdzīga uz zemes nav." Bet kādu dienu viņa vēlme redzēt Dievu... Viņš zināja, ka Dievs ir, un viņam gribējās Viņu redzēt jeb, citiem vārdiem sakot, aiziet pie Viņa uz mājām un pieklauvēt pie durvīm, un pateikt: "Es gribētu ar Tevi parunāt." Apsēsties, parunāt ar Viņu, kā mēs to darām viens ar otru.

27 Mums ir saprašanās. Tieši tāpēc mēs esam šajos saietos, kad sanākam kopā un...un izsakām savas domas. Un...un mēs saprotam viens otru labāk, kad mēs visu pārrunājam viens ar otru. Un kalpotāji tā dara. To dara visu profesiju cilvēki, pārrunā.

28 Un Ījabs... Dievs viņam bija tik reāls, ka viņš gribēja noskaidrot, vai viņš varētu aiziet un pieklauvēt pie Viņa durvīm un...un parunāties ar Viņu.

29 Bet mēs ieraugām, ka Dievs jau bija runājis ar viņu, bet Viņš bija zem apsega. Viņš bija zem apsega viesuļa veidā. Un Viņš pateica Ījabam, lai tas apjož savus gurnus; Viņš grasījās runāt ar viņu kā cilvēks. Un Viņš nonāca viesulī un...un runāja ar Ījabu. Un Viņš darīja Sevi zināmu Ījabam caur viesuli, kaut arī viņš Viņu skaidri neredzēja. Viņš tikai dzirdēja, kā pūš vējš, staigādams apkārt kokos. Un no tā viesuļa atskanēja balss, un Dievs bija apslēpies viesulī.

30 Mēs redzam, ka Āfrikā, Dienvidāfrikā, viņi lieto vārdu "amoyah", kas nozīmē: "neredzams spēks".

31 Un šim neredzamajam spēkam tajā viesulī bija saklausāma balss. Tā runāja uz Ījabu, lai gan viņš nevarēja redzēt Viņa apveidu. Un Viņš bija apslēpts viņam ar viesuļa apsegu.

32 Mēs ieraugām, ka viens no lielākajiem Bībeles praviešiem, Vecās Derības Mozus, viens no Dieva izredzētajiem, izvēlētajiem, iepriekšnolemtajiem kalpiem, arī viņš vēlējās Viņu ieraudzīt. Viņš bija bijis Viņam tik tuvu un bija redzējis tik daudzas lietas, kad Viņa lielā, noslēpumainā roka gāja viņam pa priekšu un darīja tās lietas, ko varēja izdarīt tikai Dievs. Kādu dienu viņš vēlējās Viņu ieraudzīt, un Dievs sacīja viņam: "Ej, nostājies uz tās klints."

33 Un, stāvēdams uz tās klints, Mozus ieraudzīja Viņu ejam garām. Viņš ieraudzīja Viņu no mugurpuses. Un Viņš sacīja: "Tas izskatījās kā cilvēks, cilvēka mugura." Un tomēr viņš neredzēja Dievu. Viņš redzēja tikai Dieva apsegu.

34 Bībelē ir teikts: "Dievu neviens cilvēks nekad nav redzējis, bet Tēva Vienpiedzimušais Viņu ir parādījis." Tā ka Mozus redzēja Viņu, apsegtu, kā cilvēku. Un mēs ieraugām, ka Vecās Derības Jehova bija vienkārši Jaunās Derības Jēzus.

35 Un...un Dr. Skofīlds šeit, mēs ieraugām, ka viņa vārds, kas mainās no apveida... Mēs ieraugām grieķu vārdu *en morphe*, kas nozīmē "neredzamais kļuva redzams". Kaut kas, kas nevar...

Mēs zinām, ka tas tur ir. Tas var būt...nevar būt redzams, un tomēr mēs zinām, ka tas ir tur. Un, kad Viņš mainīja Savu apveidu "en morphe", tas nozīmē, ka Viņš pārmainījās no pārdabiskā uz dabisko...

36 Un Viņš vienkārši nomainīja Savu masku, citiem vārdiem sakot, tas ir kā lugā; Viņš spēlēja kādu lomu. Un Grieķu valodā, kad viņi mainīja savas maskas, varbūt viens...viens aktieris varēja spēlēt vairākas dažādas lomas.

37 Un mana meita, kas šobrīd ir šeit... Viņiem tas tikko kā bija skolā, luga. Un viens zēns, kā es zinu, spēlēja apmēram četras lomas; un viņš gāja aiz skatuves un mainīja savu...savu masku, lai atkal iznāktu un atdarinātu citu personāžu.

38 Un tā, ja jūs paņemsiet Vecās Derības pravietojumus par to, kādam bija jābūt Mesijam, jūs varēsiet salīdzināt tos ar Jēzus dzīvi, un jūs ieraudzīsiet precīzi to, kas bija Jēzus. Viņš nebija tikai parasts cilvēks. Viņš bija Dievs, *en morphe*. No pārdabiskā Viņš pārmainījās uz dabisko cilvēka veidolu; kaut arī Viņš bija Dievs, izpaudies miesā, apsegts ar cilvēka, miesas apsegu.

Un pavērojiet Vecajā Derībā...

39 Es...es zinu, ka šovakar es runāju jauktai auditorijai no dažādām pasaules daļām. Un mēs esam šeit, lai noskaidrotu: kas mēs esam, ko mēs darām? Kas...kas mēs esam? Ko mēs cenšamies panākt? Kas notiek? Ko tas viss nozīmē?

40 Un tā, šeit mēs redzam, ka, ja tie ebreju vīrieši un sievietes, un rabīni templī tajās senajās dienās, ja viņi būtu vērojuši Bībeli, pravietojumus, nevis tradīcijas, viņi būtu atpazinuši, kas bija Jēzus. Viņi nekad nebūtu saukuši Viņu par Belcebulu; viņi nekad nebūtu situši Viņu krustā. Bet tam visam bija jātiek nospēlētam; tā bija daļa no tās lugas. Un šajā gadījumā viņi tika padarīti akli.

41 Tāpat kā daudzi no jums, vīrieši, sievietes, kas šovakar esat šeit, varbūt mana vecuma vai nedaudz vecāki. Jūs atceraties, kā šeit, Amerikā, daudzus gadus pirms... Ķīnieši... Mans brālis, kas mani tikko šeit stādīja priekšā, tas ienāca man prātā, kad es ar viņu runāju. Kā viņi mēdza darīt... Viņi nemācēja runāt angļu valodā, bet viņiem...viņiem bija veļas mazgātavas. Un tu devies uz to veļas mazgātavu, lai izmazgātu savu veļu. Ķīniešu veļas mazgātājs ņēma papīra gabalu un pārplēsa to noteiktā veidā. Tu paņēmi vienu papīra daļu, viņš paņēma otru daļu. Bet, kad tu atgriezes, lai saņemtu savas mantas, šiem diviem papīra gabaliņiem bija jāsakrīt. Un, ja tie pilnīgi precīzi nesakrita... To it nekādi nevarēja atdarināt, jo viņam bija viens gabals, bet tev bija otrs. Un, ja tas atdarināja... Tad tev bija tiesības pieprasīt to, kas bija tavs. Un tad, kad tev piederēja tā otra līguma daļa, tu saņēmi to, kas tev piederēja.

42 Tāpat tas ir arī šodien, kad mums pieder tā otra līguma daļa. Kad Dievs pārplēsa Savu Dēlu uz pusēm Golgātā, paņemdams to ķermeni augšā kā upuri un mums atsūtīja Garu, kas reiz dzīvoja Cilvēkā, Jēzū, tas pats Dievs šodien ir zem apsega, Svētā Gara veidā. Šīm divām daļām ir jāsavienojas, tad tu esi daļa no tā līguma. Dievs izdarīja to, lai cilvēks Viņu labāk iepazītu, kad Viņš pats kļuva par Cilvēku.

43 Pirms dažiem gadiem es lasīju kādu stāstu. Un šajā stāstā bija teikts, ka kāds dižens, cēls ķēniņš... Es šobrīd neatceros viņa vārdu. Es nebiju domājis runāt par šo stāstu; tas droši vien ir izdomājums, bet tas noved mūs pie domas, kas iedod mums pamatu tam, par ko mēs gribam runāt. Šis ķēniņš, viņš bija ļoti cēls ķēniņš, un viņš tik ļoti mīlēja savus pavalstniekus, ka kādu dienu savas...savas sardzes un savas karaliskās ģimenes priekšā viņš teica: "Šodien jūs redzat mani pēdējo reizi, daudzus gadus jūs mani neredzēsiet."

44 Un gan viņa sardze, gan viņa augstmaņi sacīja viņam: "Labais ķēniņ, kāpēc tu tā saki? Vai tu gatavojies doties kaut kur uz kādu tālu zemi un kļūt par svešinieku?"

45 Viņš sacīja: "Nē. Es palieku tepat. Bet," sacīja viņš, "es došos ārā un būšu starp saviem pavalstniekiem. Es kļūšu par zemnieku. Es cirtīšu kokus kopā ar koku cirtēju. Es apstrādāšu zemi kopā ar strādnieku. Es apgriezīšu vīnogulājus kopā ar tiem, kas tos apgriež. Es būšu viens no viņiem, lai labāk iepazītu to, ko viņi dara. Un es viņus mīlu, un es gribu iepazīt viņus personīgāk. Viņi mani neatpazīs, un tomēr es vēlos viņus iepazīt šādā veidā."

46 Un nākamajā rītā, kad viņa sūtņi, visi viņa ļaudis redzēja viņu (jeb tie, kas bija pilī), kā viņš noņēma savu kroni un nolika to uz krēsla, uz troņa; un novilka savu tērpu un, uzvilcis zemnieka drēbes, izgāja ārā starp vienkāršajiem cilvēkiem.

Un tā, tātad šajā nelielajā stāstiņā mēs uzzinām par Dievu.

47 Viņi sacīja tam ķēniņam, sacīja: "Ķēniņ, mēs gribam tevi. Mēs mīlam tevi. Mēs...mēs gribam, lai tu paliktu ķēniņš." Bet viņš gribēja kļūt par vienu no viņiem, lai labāk iepazītu viņus, lai viņi labāk iepazītu viņu, kas viņš patiesībā ir. Tas darīja redzamu viņiem to, kas viņš patiesībā bija.

48 Un tieši to Dievs izdarīja. Viņš...Viņš pārtapa no Dieva Jehovas, lai kļūtu par vienu no mums, lai Viņš varētu ciest, lai Viņš izjustu nāves garšu, lai Viņš zinātu, kas ir nāves dzelonis un uzņemtos nāves sodu uz Sevis. Viņš nolika malā Savu...Savu kroni un Savas drēbes un kļuva par vienu no mums. Viņš mazgāja kājas līdz ar...ar necilajiem. Viņš dzīvoja teltīs kopā ar nabagiem. Viņš gulēja mežos un uz ielām kopā ar tiem, kas bija trūcīgi. Viņš kļuva par vienu no mums, lai Viņš labāk saprastu mūs un lai mēs labāk saprastu Viņu.

49 Un tā, manuprāt, tajā mēs ieraugām to Viņa pārmaiņu, ko Viņš izdarīja. Ja ievērosiet, Viņš nāca trīs dēlu vārdā. Viņš nāca Cilvēka Dēla, Dieva Dēla un Dāvida Dēla vārdā. Viņš nāca kā Cilvēka Dēls.

50 Lūk, Ecehiēla 2:3 Jehova pats nosauca pravieti Ecehiēlu par "cilvēka dēlu".

51 *Cilvēka dēls* nozīmē "pravietis". Viņam bija jānāk tādā veidā, lai piepildītu 5. Mozus 18:15, kur Mozus sacīja: "Tas Kungs Dievs cels jūsu vidū pravieti, tādu kā es." Viņš nekad nesauca sevi par Dieva Dēlu. Viņš sauca Sevi par "Cilvēka Dēlu", jo Viņam bija jānāk saskaņā ar Rakstiem. Saprotat? Viņam vajadzēja salikt šos divus saplēstos papīra gabalus tā, lai Vecās Derības pravietojums un Viņa raksturs būtu precīzi viens un tas pats. Tāpēc Viņš nāca, Cilvēka Dēls, atnāca šādā veidolā.

52 Vēl mēs ieraugām, ka pēc Savas nāves, apbedīšanas un augšāmcelšanās Viņš atnāca Vasarsvētku dienā kā Dieva Dēls; Dievs, Gars, Svētā Gara veidolā. Ko Viņš darīja? Viņš mainījās, darīdams Sevi zināmu Saviem ļaudīm citā formā. Kā Svētais Gars, kas ir Dievs, Viņš nāca, lai darbotos caur draudžu periodiem kā Dieva Dēls, Svētais Gars.

53 Bet Tūkstošgadu valstības laikā Viņš nāks kā Dāvida Dēls, lai sēdētu Dāvida tronī, Ķēniņš. Viņam ir jāieņem Dāvida tronis; šobrīd Viņš ir uz Tēva troņa. Un tad Viņš sacīja: "Kas uzvar, tas sēdēs kopā ar Mani Manā tronī, kā arī Es esmu uzvarējis un sēžu Mana Tēva tronī." Tātad Viņš, Tūkstošgadu valstībā Viņš būs Dāvida Dēls. Kas tas ir? Tas pats Dievs visu laiku, tikai maina Savu masku.

Savai sievai es esmu vīrs.

54 Vai jūs ievērojāt? Tā sieviete sirofeniķiete sacīja: "Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies!" Viņš...Viņš tam pat nepievērsa uzmanību. Viņai nebija nekādu tiesību Viņu tā saukt, viņa nevarēja pretendēt uz Viņu kā uz Dāvida Dēlu. Viņš bija... Viņš ir Dāvida Dēls ebrejiem. Un te Viņš nāca... Bet, kad viņa nosauca Viņu par "Kungu" (Viņš bija viņas Kungs), tad viņa saņēma to, ko lūdza.

Lūk, kā... Viņš vienkārši Sevi izmaina.

55 Un tā, manā mājā es esmu kā trīs dažādi cilvēki. Mājās manai sievai ir tiesības uz mani kā uz vīru. Tur, pie manas meitas, viņai nav nekādu tiesību uz mani kā uz vīru; es esmu viņas tēvs. Un manam mazbērnam, viņam es esmu vectēvs, tāpēc viņam nav tiesību saukt mani par tēvu. Es neesmu viņa tēvs, viņa tēvs ir mans dēls. Es esmu viņa vectēvs. Bet es joprojām esmu tas pats cilvēks.

56 Un Dievs, lūk, kā Viņš dara, Viņš vienkārši izmaina Sevi, lai kļūtu tai paaudzei...lai darītu Sevi zināmu tiem cilvēkiem. Un tas ir tas, kāpēc mēs šovakar esam šeit, lai to noskaidrotu: kādā veidā Dievs darīs Sevi zināmu šiem cilvēkiem un šajā laikā? Viņš maina Savu masku, Viņš maina Savu lomu, bet Viņš nemaina Savu raksturu. Viņš nemaina Savu...Savu dabu. Viņš vienkārši maina Savu masku no vienas uz otru. Viņš to dara, lai skaidrāk atklātu Sevi cilvēkiem, lai tie zinātu, kas

Viņš ir un kāds Viņš ir.

57 Vēstulē Ebrejiem 1. nodaļā mēs lasām: "Dievs senlaikos daudzkārt un dažādos veidos runāja tēviem caur praviešiem, bet šinīs pēdējās dienās caur Savu Dēlu Jēzu."

58 Un tā, "Pravieši," teica Jēzus, kad Viņš bija šeit uz zemes, "viņi bija dievi. Jūs saucat par dieviem tos, pie kuriem nāca Dieva Vārds, un Raksti nevar tikt pārkāpti," Viņš teica. Teica: "Kā tad jūs varat nosodīt Viņu, ja Viņš ir Dieva Dēls?" Saprotat?

59 Dieva Vārds ir iedalīts katram periodam – kāds Tas būs; un Jēzus bija visu pravietojumu piepildījums. "Viņā mājoja visa Dieva pilnība miesā." Tā bija Viņā. Viņš bija Tas, kas bija Jāzepā. Viņš bija Tas, kas bija Ēlijā. Viņš bija Tas, kas bija Mozū. Viņš bija Tas, kas bija Dāvidā, noraidītajā ķēniņā.

60 Viņa paša tauta bija noraidījusi viņu kā ķēniņu. Un, kad viņš nāca ārā no pagalma, tur rāpoja apkārt kāds slims puisis, kuram nepatika viņa...viņa valdīšana, viņa sistēma, un viņš apspļaudīja viņu. Un sargs izvilka savu zobenu un sacīja: "Vai tad es atstāšu to suņa galvu uz viņa, kas apspļauda manu ķēniņu?"

61 Bet Dāvids, varbūt tajā laikā neapzinādamies, ko viņš dara, bet viņš bija svaidīts, un viņš sacīja: "Liec viņu mierā. Dievs viņam pateica to darīt." Un viņš uzkāpa tajā pakalnā un raudāja par Jeruzalemi, atraidīts ķēniņš.

62 Vai pamanījāt? Dažus simtus gadu vēlāk Dāvida Dēls tika apspļaudīts tajās ielās un bija uz tā pakalna, tā paša kalna, skatīdamies lejup uz Jeruzalemi, noraidīts Ķēniņš. Un raudāja: "Jeruzaleme, cik bieži Es tevi gribēju sapulcināt, kā vista savus cālīšus, bet tu negribēji!"

63 Viņš nekad nav mainījis Savu dabu, jo Ebrejiem 13:8 ir teikts, ka "Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi". Dievs kļuva miesa, lai nomirtu un izpirktu mūs no grēka. Tieši tāpēc Viņš izmainīja Sevi, lai būtu cilvēks.

64 Mēs redzam Svētā Jāņa 12:20, ka grieķi bija dzirdējuši par Viņu. Lūk, neviens cilvēks nevar dzirdēt par Viņu, ja vien viņa sirds nedeg Viņu redzēt. Tāpat kā Ījabs un pravieši senajos laikos, viņi visi vēlējās Viņu redzēt. Tā ka šie grieķi atnāca, lai Viņu redzētu. Viņi atnāca pie Filipa no Betsaidas un sacīja: "Cienītais, mēs gribam redzēt Jēzu."

65 Grieķi gribēja Viņu redzēt, bet viņi nebija spējīgi Viņu ieraudzīt, jo Viņš atradās Savā cilvēciskajā templī. "Dievs bija Kristū, samierinādams pasauli ar Sevi." Un tā, šeit mēs redzam, ka šādā veidā tie grieķi nevarēja Viņu ieraudzīt.

66 Un ievērojiet tos vārdus, ko Jēzus viņiem izteica pēc tam. Viņš sacīja: "Ja kviešu grauds, iekritis zemē, nenomirst, tas paliek viens." Citiem vārdiem sakot, viņi nekad nespēs ieraudzīt Viņu tajā pārmaiņā, tajā maskā, ko Viņš bija uzvilcis tobrīd, jo Viņš bija zem cilvēka miesas apsega. Bet, kad šis Kvieša grauds nokritīs zemē, tad tas radīs visas rases. Protams, toreiz Viņš bija sūtīts pie ebrejiem; taču šim Kviešu graudam ir jāiekrīt zemē; Dievs zem cilvēka miesas apsega, paslēpts neticīgajiem, bet atklājas ticīgajiem.

67 Jāņa 1. nodaļā: "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs Viņu redzējām, Tēva Vienpiedzimušo, pilnu žēlastības." Un tā, iesākumā bija Vārds. Vārds ir izteikta doma.

68 Iesākumā Viņš pat nebija Dievs. Lūk, mūsu šodienas angļu valodas vārds *"dievs"* nozīmē "pielūgsmes objekts". Tas ir tik mulsinoši prātam. Jūs varat kādu padarīt par dievu. Jūs varat padarīt par dievu jebko.

69 Bet Vecajā Derībā, 1. Mozus 1. nodaļā: "Iesākumā *Dievs*..." tur ir lietots vārds "Elohims". *Elohims* nozīmē "pats par sevi eksistējošais". Cik ļoti atšķiras vārds "Elohims" no mūsu vārda "dievs". *Elohims* nozīmē "pats par sevi eksistējošais".

70 Mēs nevaram eksistēt paši par sevi. Mēs nevaram būt visuvareni, visspēcīgi, viszinoši, visuresoši. Tas "Elohims" izpauž to visu. Mēs nevaram būt tādi. Tas koks, no kura jūs uztaisāt dievu, vai...vai tā ēka, tie nav paši par sevi eksistējoši.

71 Un tā, Dievs iesākumā bija dzīvība, tas Mūžīgais. Viņā bija atribūti, un šie atribūti kļuva par Vārdiem, un Vārds kļuva miesa. Jēzus bija tas Izpircējs. Un *"izpirkt"* nozīmē "atvest atpakaļ". Un, ja Viņam ir jāatved atpakaļ, tad ir jābūt vietai, uz kurieni atvest atpakaļ. Tāpēc, saprotiet, visi cilvēki nekad nespēs to ieraudzīt, jo visi cilvēki nebija Dieva domās sākumā. Saprotat?

72 Paskatieties uz tiem priesteriem. Kad viņi redzēja, kā Viņš izpauž Sevi precīzi saskaņā ar Vārdu, kas Viņš bija, viņi sacīja: "Tas ir Belcebuls." Tas parādīja, kāda bija viņu daba; tā bija mūsdienu domāšana.

73 Bet, kad tā prostitūta, ko Viņš satika vārtos un pateica viņai, izpauda Savu mesiānisma zīmi, pastāstot viņai, ko viņa bija izdarījusi, nu, viņa sacīja: "Cienītais, es redzu, ka Tu esi pravietis. Mēs zinām, ka Mesija, kad Viņš nāks, Viņš mums pateiks visas šīs lietas." Viņa atpazina Viņu kā Mesiju, kā Svaidīto, jo Viņš atbilda Rakstu kvalifikācijai. Vai tad jūs neredzat? Tie abi papīra gabaliņi savienojās kopā. "Mēs zinām, ka tad, kad nāks Mesija..."

74 Un tā, Dievam varbūt vajadzēja sajaukt *to* un *šito*, kā veidotājam, lai tam zvanam būtu noteikta skaņa. Bet, kad Jēzus pagriezās un teica: "Tas esmu Es, kas ar tevi runā," tur nebija tādu izteikumu kā: "Belcebuls." Viņa atstāja savu ūdens krūzi, aizskrēja uz pilsētu un teica: "Nāciet, paskatieties uz Cilvēku, kas pateica man, ko es esmu darījusi. Vai tas nav pats Mesija?" Saprotat?

75 Un tā, ko tas paveica? Saliekot kopā vecos Rakstus ar to pārdzīvojumu, ko...ko Jēzus viņai deva, ko tas izdarīja? Tas uztaisīja Mesiju. Un vai jūs ievērojāt? Viņas grēki uzreiz tika piedoti, jo viņa jau no paša sākuma bija paredzēta izpirkšanai; jo viņa jau no sākuma bija Dieva domās. Tāpēc tas viņu izpirka jeb atveda viņu atpakaļ, kad viņa ieraudzīja izpausto Rakstu izpausmi; par Jehovu, kas Viņš bija, kas Viņš ir.

76 Un tā, kad atnāca Jēzus, ja Viņš būtu atnācis ar Noasa vēstījumu, tas nebūtu darbojies: uzcelt šķirstu un peldēt pa ūdeni. Tas nebūtu darbojies. Bet tas...Noass bija daļa no Dieva. Viņš rīkojās dīvaini, jo viņš bija dīvains, un viņa vēstījums bija dīvains, jo tas bija Vārds, kas izpaudās.

77 Viņš nebūtu varējis atnākt ar Mozus vēstījumu, jo tas nebūtu darbojies. Mozus bija Dievs, kāda daļa, izpausts. Viņš bija tai stundai izpaustais Vārds, taču Jēzus nevarēja nākt ar to. Nekur Bībelē nebija teikts, ka Viņš atnāks tādā veidā.

78 Bet, kad Viņš atnāca, izteikts tieši tā, kā bija rakstīts Derībā, kā Viņš tiks izpausts, tad visi tie, kas bija paredzēti izpirkšanai, noticēja tam, jo viņi bija Dieva domas. Viņa atribūti, kas bija sākumā, kļuva par miesu un izpērkamie...un tika atvesti atpakaļ pie Dieva. "Visiem, kas Viņu uzņēma, Viņš deva varu kļūt par Dieva dēliem," jo viņi bija izpērkami. Viņi jau no sākuma bija šajā izpausmē.

79 Ja mēs varētu šeit uz brītiņu apstāties (ja tas būtu iespējams) un pārdomāt to šovakar, šī laika Vēstījumu, Jehovas izteiktās domas. Ir pateikts, ka pirms pasaules radīšanas mūsu vārdi tika ierakstīti Jēra dzīvības grāmatā. Tātad mēs varam ieraudzīt tās divas puses, kā es teicu sākumā, kāpēc viens ir dīvains tam otram. Tā tam ir jābūt. Tā ir bijis vienmēr. Tā tas ir bijis vienmēr, un tā tas vienmēr būs. "Viņš bija Vārds, un Vārds kļuva miesa un mājoja mūsu vidū."

80 Un tā, Dievs...vēl tajos Vecās Derības laikos, mēs redzam, ka pēc tam, kad Viņš bija parādījies Saviem ļaudīm dažādos veidos, Viņš apslēpa Sevi aiz āpšu ādām. Dievs slēpās aiz āpšu ādām uz Sava salīdzināšanas vāka. Mēs ieraugām, kā Salamans, kad viņš veltīja Tā Kunga templi, un tur karājās tās āpšu ādas, priekškars, kā Viņš ienāca kā uguns stabs un kā mākonis, un iegāja tur un apslēpa Sevi ārpasaulei. Bet ticībā Israēls zināja, ka Viņš tur bija. Viņi zināja, ka Viņš ir tur, neskatoties uz to, ko teica visa pagāniskā pasaule. Viņš bija apslēpts neticīgajam. Bet ticīgais ticībā zināja, ka Viņš ir tur. Viņiem bija žēlastība. Un Viņš atradās Savā žēlastības tronī [uz salīdzināšanas vāka], kas bija liels noslēpums.

81 Jūs zināt, ka Vecajā Derībā ieiet aiz tās ādas bija nāve. Tagad nāve ir palikt ārpus tās. Toreiz ieiet Viņa godībā bija nāve; tagad palikt ārpus Viņa godības ir nāve. Protams, tas notika tad, kad tas priekškars tika pārrauts Golgātā, kad tika pārrauts priekškars, vecais priekškars. Tagad palikt ārpus Viņa klātbūtnes ir nāve. Toreiz ieiet Viņa klātbūtnē bija nāve. Saprotat? Tas mainās uz priekšu un

atpakaļ, un jums ir jāatrod Raksti, lai ieraudzītu, kādā laikā mēs dzīvojam.

82 Un tā, kad tas priekškars tika pārplēsts Golgātā, kļuva skaidri redzams salīdzināšanas vāks. (Bet kas notika? Tas karājās Golgātā, asiņodams.) Kā gadu pēc gada viņi bija ņēmuši asinis, kad tika tīrīta svētnīca un apslacīts salīdzināšanas vāks, Dievs tur ar Savu vareno zibens trieciena spēku pārplēsa to veco āpšu ādas priekškaru no augšas līdz apakšai, un salīdzināšanas vāks kļuva skaidri redzams.

83 Īstais, īstenais Dieva Jērs skaidri redzams karājās Golgātā, tas īstais Salīdzināšanas Vāks, kad pats Dievs bija samaksājis cenu un kļuvis par vienu no mums, un bija izpaudis Sevi kā cilvēks, lai iepazītu mūs un mēs iepazītu Viņu. Tajā izpirkšanas dienā salīdzināšanas vāks bija skaidri redzams visam Israēlam.

84 Bet diemžēl baznīcas tēvu tradīcijas tajā laikā...ar savām tradīcijām viņi bija apseguši patieso salīdzināšanas vāku no cilvēkiem. Ja viņi būtu zinājuši Rakstus, tad katrs gabaliņš būtu saderējis kopā, kā tas ķīniešu papīriņš. Vecās Derības pravietojumi būtu piepildījušies, un tie piepildījās. Un, ja viņiem būtu iemācīti Raksti, viņi būtu ieraudzījuši to salīdzināšanas vāku. "Kā Mozus," ir teikts šeit, "līdz pat šai dienai viņi ir zem apsega. Tas joprojām ir uz viņu sirdīm." Viņi to neredz.

85 Bet Viņš bija Dievs, kas cieta, un tas izpirkums. Viņš bija tas īstenais salīdzināšanas vāks, kas bija pilnīgi redzams. Kā mēs dziedājām to dziesmu:

Rau! Skaties uz Viņu, skaidri redzamu,

Tur nu Viņš ir, varenais Uzvarētājs,

Kopš Viņš pārplēsa priekškaru uz pusēm.

86 Redziet, Viņš atnāca, salīdzināšanas vāks, karājās skaidri redzams sanāksmes priekšā. Bet viņi, būdami bara viedokļa ietekmē...

87 Un tā, vīrieši un sievietes un šī saieta delegāti, es gribu pateikt to, neuzlūkodams cilvēka vaigu. Bet, ņemot vērā šodienu, ņemot vērā to, kāpēc mēs šodien esam šeit, es baidos, ka tēvu, baznīcas tēvu, tradīcijas ir apslēpušas to no pārāk daudziem cilvēkiem. Tā kā Svētais Gars ir atnācis šajās pēdējās dienās, kā bija pravietots, un priekškars ir pārplēsts, pārāk daudzi cilvēki cenšas turēties pie savām tēvu tradīcijām. Un tādēļ viņi neredz šo ārkārtējo prieku, mieru un tās lietas, kas šodien ir draudzei. Un tomēr tas ir skaidri redzams tiem, kuri tic.

Viņš apslēpa Vārdu, šīs dienas apsolīto Vārdu.

88 Un tā, tās tradīcijas ir izveidojušas priekškaru. Viņi saka, ka brīnumu laiks ir beidzies. Ar mani runāja viens cilvēks, jauks, kulturāls džentelmenis Tūsonā, Arizonā, kur es dzīvoju. Man bija sanāksme viesnīcā "Ramada". Un mēs runājām Uzņēmēju saietā, kurā Kungs Jēzus bija ar Savu klātbūtni un darīja lielas lietas. Un šis kristīgais džentlmenis pienāca pie manis un viņš teica... Draudzes kalpotājs, jauks cilvēks, un viņš teica: "Brāli Branham, tu centies demonstrēt cilvēkiem apustulisko periodu," viņš teica, "bet apustuliskais periods ir beidzies."

89 Un es teicu: "Es tevi lūdzu, mans brāli, parādi man Rakstos, kad beidzās apustuliskais periods." Es teicu: "Apustuliskais periods sākās Vasarsvētku dienā, un tas... Vasarsvētku dienā Pēteris sacīja: 'Šis apsolījums ir jums un jūsu bērniem, un visiem, kas ir tālu, kurus Tas Kungs Dievs pieaicinās." Kad tas beidzās? Ja Dievs joprojām aicina, tad apustuliskais periods joprojām ir spēkā."

90 Un tādējādi tas ir tas, ar ko cilvēki cenšas padarīt aklus tik daudzus cilvēkus – ar savām vecaju tradīcijām, kā tas bija toreiz. Un nespēj ieraudzīt, kāpēc tie cilvēki ir tik pacilāti un sajūsmināti. Un...un šie saieti ir tik dīvaini, tik savādi citiem cilvēkiem; jo tie cilvēki redz, viņi ir izlauzušies cauri tām barjerām. Viņi ir izlauzušies cauri tiem priekškariem un iegājuši Dieva klātbūtnē, kur viņi redz, kā šī laika izpaustais apsolījums izpaužas cilvēku priekšā. Viņi redz to, ko Dievs apsolīja.

91 Joēla 2:28 Viņš apsolīja, ka "šajās pēdējās dienās uz cilvēkiem tiks *izliets* vēlīnais lietus", pēdējās dienās. Es domāju, ka tas ir grieķu vārds *kenosis*, kas nozīmē, ka Viņš "iztukšoja" Sevi.

Nevis tādā veidā, kā teiktu mēs, ka, piemēram, kādam kaut kas bija iekšā un tas iztukšojās, bet gan Viņš izlēja Sevi.

92 Viņš izmainīja Savu *en morphe*. Viņš...Viņš izmainījās no tā, kas Viņš bija, uz to, kas Viņš ir. Viņš nekad nemaina Savu dabu. Bet Vasarsvētku dienā Viņš izmainīja Sevi, pārtapdams no Cilvēka Dēla par Dieva Dēlu. Viņš nenāca *pie* cilvēkiem, Viņš nāca *cilvēkos*, saprotiet, tas pats Dievs, lai turpinātu Savu kalpošanu šajā varenajā periodā.

93 Viņš Bībelē pravietoja, ka: "Pienāks diena, kas nebūs ne diena, ne nakts, bet vakara laikā būs gaisma". Un tā, ģeogrāfiski saule uzlec austrumos un noriet rietumos. Tā visu laiku ir tā pati saule. Un tā, kad Dēls, D-ē-l-s, atklāja Sevi apsolītā Vārda izpausmē Israēlam, austrumu cilvēkiem...

94 Mums ir bijusi nomākusies diena. Reformatoros un pārējos mums bija tik vien gaismas, lai veidotu draudzes un konfesijas, un pievienotos tām un iestātos; un skūpstītu bērniņus, laulātu pieaugušos, apglabātu mirušos un tā tālāk; un dzīvotu draudzē.

95 Bet vakara laikā "būs gaisma," Viņš teica, "vakara laikā." Un nekādi Raksti nevar tikt pārkāpti. Un tas pats Dēls, kas izlēja Sevi, *kenosis*, Vasarsvētku dienā, apsolīja izdarīt to pašu vakara laikā. Saprotat? Tas ir saskaņā ar apsolījumu.

96 Savienojiet to papīra gabalu. Paskatieties, kas notiek, un paskatieties, ko Viņš apsolīja, un jūs ieraudzīsiet, kur mēs esam. Salieciet to kopā. Jūs varat ieraudzīt Tā lielā un varenā atklāšanos. Tradīcijas atkal ir padarījušas cilvēkus aklus attiecībā uz visām šīm lielajām lietām, par kurām ir pravietots.

97 Mozus, kad viņš nokāpa no tā kalna, kas bija ugunī... Kāda brīnišķīga ilustrācija!

98 Mozus bija devies uz Ēģipti un pateicis draudzes tēviem, ka Tas Kungs Dievs bija viņu apmeklējis "Es Esmu" Vārdā. Tas Vārds ir tagadnes laikā; nevis "Es biju vai būšu", bet "ES ESMU", tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš ir tagadnes laiks. Viņš... Tas atbilst Ebrejiem 13:8: "Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi."

99 Tas joprojām ir pravietotais Vārds. Un sanāksmei, kam bija precīzi jāsakrīt ar šo Vārdu, ar tā laika pārdzīvojumu... Reformatoriem tas bija, ak, bet šis ir cits laiks. Paskatieties, kādā laikā dzīvojam mēs. Tāpat kā tajās dienās, kad Viņš nāca uz zemes, Viņš nevarēja nākt tādā...tādā veidā, kā atnāca Mozus vai kāds no praviešiem; tas nebija pravietots. Bet ir pravietots, ka šajās pēdējās dienās tas nāks šādā veidā. Tas nevar atnākt Lutera atmodas veidā; tas nevar atnākt Veslija atmodas veidā. Ir atjaunošanas laiks. Tagad ir laiks, kad tam ir jāatgriežas pie sākotnējās Dēla gaismas, pie oriģināla.

100 Ak, te mēs varētu pieminēt tik daudzas Rakstu vietas! Un jūs, teologi, lai no kādas zemes daļas jūs būtu, jūs zināt, ka tā ir taisnība. Tas ir apsolījums. Tas ir tas, kas padara cilvēkus tik dīvainus. Tieši tas uztaisa tos dīvaiņus, kā jūs viņus saucat, jo viņi...tas ir... Tas tradīciju priekškars ir atvēries, un viņi to redz. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Saprotat? Tas...tas ir tas Dieva apsolījums, un mēs nevaram iet pret to, jo Rakstus nevar pārkāpt. Jā. Mēs ieraugām, ka Viņš apsolīja to. Viņš ir iztukšojis Sevi Savos cilvēkos. Un Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

101 Mozus, pēc tam, kad viņš bija aizgājis uz Ēģipti un pasludinājis to, tad Tēvs apstiprināja viņa vēstījumu, nonākdams uz Sinaja kalna tajā pašā uguns stabā, un aizdedzināja to kalnu. Vai ievērojāt? To, kuram Viņš bija devis apsolījumu, Viņš sūtīja viņu ar Vārdu. Viņam bija baušļi. Un, lai saņemtu to bausli, viņam bija... Tie baušļi bija Vārds. Vārds vēl nekad nebija nācis pie cilvēkiem. Tā ka Vārds vienmēr nāk pie pravieša, un viņš bija pravietis tam laikam.

102 Tāpat kā Jēzus bija Vārds. Jānis bija pravietis. Un Jēzus atnāca pie viņa ūdenī, jo Vārds vienmēr, neapšaubāmi, nāk pie pravieša. Saprotat? Vārds nāk pie tā.

103 Un tā, Mozus, Vārds atnāca pie viņa, baušļi, un viņam tie bija. Nu, kāpēc? Pirms Vārds tika iedots un izpausts, Mozum bija jāapsedz sava seja, jo Vārds vēl nebija pilnībā izpaudies. Viņi zināja, ka kaut kas bija noticis, bet viņi nezināja, kas tas bija, rūkoņa un pērkona dārdi, līdz viņi sacīja: "Lai runā Mozus, nevis Dievs."

104 Un Dievs sacīja: “Nu, Es to darīšu. No šī brīža un turpmāk Es vairs neparādīšos šādā veidā. Es sūtīšu viņiem pravieti. Tāpēc viņš... Es runāšu caur Savu pravieti.”

105 Un tā, ja Mozum, kuram bija dabiskā bauslība (kā Pāvils ir atklājis mums 2. vēstulē Korintiešiem), vajadzēja aizsegt savu seju ar dabisko, cik gan daudz godpilnāks un apslēptāks no neticīgā būs Garīgais, pirms tas viņam tiks atklāts! Cik daudz vairāk viņi sauks... Mozus bija dīvainis. Cik daudz vairāk viņi sauks tā tevi, kas esi izlauzies caur to priekškaru, esi iegājis uguns stabā, izgājis ārā ar svētībām! Un tagad tu esi aiz priekškara. Cilvēki to neredz. Viņi nevar to saprast.

106 Ja dabiskais ir godpilns, cik daudz vairāk būs pārdabiskais! Ja dabiskais, kas ir pārejošs, bija godpilns, cik daudz krāšņāks būs Tas, kam nav gala!

107 Bet tas joprojām ir zem apsega. Tas nav apslēpts no ticīgā, bet no neticīgā. Viņš nevar to ieraudzīt. Dievs vienmēr noslēpj Sevi zem apsega no neticīgā. To noslēpj tradīcijas. Kā tās darīja toreiz, tā tās dara arī šodien.

108 Tas, kas mums ir šodien, ir garīgais priekškars, bet toreiz bija dabiskais priekškars. Tos apstiprina pravietis ar rakstīto Vārdu, pravietotājs, tas, kas nāk ar rakstīto Vārdu, lai padarītu to saprotamu.

109 Viņi zināja, ka Vārds ir tur, bet viņi nezināja, ko tas nozīmē; un Mozus padarīja to saprotamu. Viņš sacīja: “Bauslis saka *to un to*, un *tas* ir tāpēc.” Viņš padarīja to saprotamu. Bet, pirms Tas tika padarīts saprotams, tas bija apsegts.

110 Un tā tas ir arī šodien: apslēpts no cilvēkiem, līdz tas tiek atklāts un darīts saprotams cilvēkiem, Dievs, varenais Dievs, apslēpts cilvēka miesā, Vārds. Ievērojiet. Un tā, mēs redzam, ka tas bija apslēpts neticīgajam, bet atklāts ticīgajam.

111 Ievērojiet. Mozum vajadzēja ieiet tajā uguns stabā vienam pašam; neviens nevarēja iet kopā ar viņu. Tas nebija...tas... Ko tas stāsta mums? To, ka jūs neieejat tajā, pievienojoties pentakostu grupai. Saprotat? Viņš nekad neatklāja to kādai grupai. Viņš atklāja to indivīdam. Un tieši tāpat tas ir šodien. Jūs sakāt: “Es piederu draudzei. Es...es piederu *tiem*.” Bet tas nedarbosies. Saprotat?

112 Un ikvienam, kurš mēģināja sekot Mozum, atdarināt to, tā bija nāve. Un tāpat tas ir šodien, mēģināt atdarināt ir garīgā nāve. Tas ir tas, ko...

113 Šovakar mēs izskatām... Starp grupām pieaug miesīgas atdarināšanas skaits; kāds cenšas uzvesties tā, bet dzīvo pavisam citādu dzīvi; var dzert, smēķēt, sievietes var dzīvot jebkādu...teju vai, kā vien ienāk prātā un gluži kā pasaule, un sēž mājās un skatās televizoru un šīs pasaules lietas, un joprojām sauc sevi par pentakostiem. Viņi cenšas atdarināt kaut ko īstenu. Tas viņiem vēl nav atklājies. Kad Tas ir atklāts, tas ir godpilns, un kaut kas to visu no tevis aizvāc prom, kad tu ieej tur. Tu kļūsti par priekškaru. Tas...tas vienkārši nedarbosies. Un atdarināt to bija nāve.

114 Mozus priekškars...viņš bija dzīvais Vārds cilvēkiem. Un šodien tie cilvēki, kas ir zem priekškara, ir tas pats. “Viņi ir rakstītas vēstules, visiem cilvēkiem lasāmas.” Nevis kāda *jauna* vēstule, bet tās jau uzrakstītās Vēstules izpausme. Tie...tie ir tie, kas tic Vārdam un šīs dienas apsolījumam, ka Dievs izlej Savu Garu pār visu miesu; un tās ir rakstītas vēstules. Un, kad cilvēks mēģina to miesīgi atdarināt, tas vēršas pret viņu. Tava dzīve parāda, kas tu esi.

115 Reiz bija kāds puisis, viņš bija nonācis nelaimē. Viņš bija labs puisis, bet...bet viņš nonāca tiesā. Un tiesnesis sacīja: “Es atzīstu tevi par vainīgu. Man ir jāsoda tevi ar mūža ieslodzījumu.”

116 Viņš sacīja: “Es pats vēlos vadīt savu lietu.” Viņš teica: ”Es gribu balstīties savā pagātnes ierakstā.”

117 Viņš teica: “Tev nav nekādas pagātnes. Tava pagātne ir tā, kas tevi nosoda.”

118 Un tieši tā tas ir šodien, kāpēc draudze nav attīstījusies tā, kā tai vajadzētu. Tā ir tā pagātne, tā ir tā dzīve. Mums ir jākļūst vairāk veltītiem. Mums ir jātic katram Dieva Vārdam. Mums ir jāmeklē, līdz tas Vārds kļūst mums reāls. Saprotat? Saprotat? Tā ir pagātne, kas neļauj mums ieiet.

119 Bet kādu dienu (lai kaut kā pabeigtu šo domu), tas notika tajā pašā tiesā, tam puisim nebija naudas. Viņš nevarēja par to norēķināties. Sods bija tūkstošiem dolāru liels. Bet viņam bija vecāks brālis, kurš atnāca un samaksāja par viņu.

120 Lūk, mums ir vecāks Brālis, Jēzus, Dieva Dēls. Un Viņš atnāca, lai samaksātu par mums, ja vien mēs ticēsim tam un spēsim kopā ar Viņu ieiet aiz tā priekškara. Kā... Viņš ir mūsu Mozus. Jēzus ir mūsu šodienas Mozus. Mozus, būdams apsegts, bija dzīvais Vārds cilvēkiem. Šodien Jēzus, būdams zem apsega, ir dzīvais Vārds cilvēkiem, kas...Jēzus draudzē. Svētais Gars, Dieva Dēls cilvēkos, atklādams Vārdu saskaņā ar šīs dienas apsolījumu, dara to pilnīgi precīzi. Tas pats tagad.

121 Un atcerieties, Mozus izdarīja to un izpauda to nevis visai pasaulei, bet gan ļaudīm, kas bija iziešanā, tikai vienai cilvēku šķirai; tie bija tie, kas iznāca iziešanā.

122 Un šodien Svētais Gars to cilvēku priekšā, kas saka: "Dievišķā dziedināšana, tas ir nepareizi..." Es konsultēju...

123 Kādu dienu man piezvanīja kādas kundzes ārsts, ak, tur bija četri vai pieci gadījumi, kad viņi jau mira, viņiem deva pāris stundas, bet Svētais Gars viņus dziedināja. Ārsts mani izjautāja par to, viņš teica: "Kā tas var būt? Kāpēc..." viņš teica, "Es...es, tas ir mans pacients."

124 Es teicu: "Tas bija, bet tagad viņa pieder Dievam. Tagad viņa...viņa ir Viņa pakļautībā." Saprotat?

125 Un tā, jūs redzat, kas tas ir, ka Dievs sasauc iziešanu, lai izietu ārpus miesas priekškara, kas mēģina atdarināt, kas mēģina pievienoties draudzei; ne tikai metodistu, baptistu, prezbiteriāņu, bet arī pentakostu draudzēm. Tā ir individuāla lieta. Tas esi tu un Dievs. Tev pašam ir jāieiet, nevis tavai grupai, nevis tavai draudzei, nevis tavam mācītājam, bet tas esi tu, kam ir jāieiet.

126 Es vēlos, lai jūs ievērojat vēl vienu Mozus īpašību. Kad viņš izgāja, kaut arī viņš bija pravietis, viņš bija tik varens vīrs, kad viņš izgāja ar Vārdu, cilvēki redzēja, ka viņš ir izmainīts. Ar viņu kaut kas bija noticis. Kad viņš iznāca ārā ar tās stundas apstiprināto Vārdu, ar baušļiem, viņš bija izmainīts cilvēks.

127 Un tādi būsiet arī jūs, kad jūs iznāksiet ārpus šī cilvēciskā priekškara, kas smietos šādā sanāksmē, tā cilvēka, kas piedauzītos pie Dievišķās dziedināšanas un teiktu, ka brīnumu laiks ir beidzies. Kad tu esi izgājis ārpus tā cilvēciskā priekškara, no tradicionālā priekškara, visi zinās, ka kaut kas ar tevi ir noticis.

128 Kā mūsu godājamais brālis Džims Brauns. Es domāju, ka vairums prezbiteriāņu zina, ka ar viņu kaut kas notika, jo viņš...viņš iznāca ārpus tradicionālā apsega. Viņš saskatīja tajos cilvēkos kaut ko tādu, kas viņu piesaistīja, un viņš iznāca ārpus tā apsega.

129 Nu, tu, kad tu iznāksi ārpus apsega, tad tu būsi pilnīgi redzams cilvēkiem, lai viņi varētu ieraudzīt, ka ar tevi kaut kas ir noticis. Apsegts Vārds neticīgajam, bet pilnīgi redzams ticīgajam. "Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi."

130 Toreiz tas bija Dievs. Tajās dienās tas bija Dievs cilvēkā, Savā Dēlā, Jēzū Kristū. Mēs tam ticam. Nevis tikai kāds pravietis, nevis tikai parasts vīrietis, parasts cilvēks. Tas bija Dievs Kristū, Dievs Cilvēkā, Dievības pilnība miesā, cilvēkā. Dievs Cilvēkā!

131 Tagad tas ir Dievs cilvēkos, Dieva pilnība Dievībā, miesā, visā Viņa draudzē, izpauzdams Sevi, piepildīdams Savu Vārdu.

132 Un tā, mēs redzam, ka Dievs visos periodos ir turējis to zem ādas. Viņš, Dievs, ir bijis noslēpts zem kāda apsega.

133 Tas vienkārši atgādina man kādu stāstu, kas notika tur dienvidos. Un tā, tur bija kāda kristiešu māja. Un tajā kristīgajā namā viņi ticēja Dievam, un viņi...viņi uzskatīja, ka...ka Dievs sargā viņus no visām nelaimēm; un Viņš to darīja. Un viņiem bija mazs Juniors, septiņus vai astoņus gadus vecs zēns. Un...un viņš gāja uz svētdienas skolu un bija ļoti jauks puisēns. Bet viņš baidījās no vētras, jo īpaši tad, kad zibeņoja zibens.

134 Un, kad es kādu dienu pastāstīju par to kādam cilvēkam, kad iznāca ziņa par tā cilvēka

dziedināšanu, tas pats kalpotājs teica: “Brāli Branham, viņi taisa no tevis dievu.”

135 Nu, viņš bija kritiķis, tāpēc es nodomāju, ka es tā nedaudz to iedragāšu, tikai mazliet. Nevis, lai ievainotu, ziniet, bet vienkārši nedaudz... Es teicu: “Vai tad tas tik ļoti neatbilst Rakstiem?” Saprotat? Es teicu: “Nē, it nemaz,” es teicu, “jo Jēzus sauca praviešus par dieviem. Saproti? Tā tas ir. Dievs...”

136 Un viņi saka: “Nu, jūs, cilvēki, mēģināt ieņemt Dieva vietu.” Un tas nav pārāk pretrunīgi, tas ir tieši tas, kas tas ir. Pilnīgi precīzi. Dievs izpausts miesā, tieši tā, kā Viņš apsolīja.

137 Šajā ģimenē mēs redzam, ka... Es izstāstīju viņam šo nelielo stāstu, kas man tikko kā ienāca prātā. Ka kādu vakaru sākās vētra, un māte sacīja Junioram, sacīja: “Nu, dēls, kāp augšā uz augšstāvu un liecies gultā.”

Teica: “Māmiņ, man ir bail,” viņš teica.

“Neviens tev neko nenodarīs. Kāp augšā un liecies gultā.”

138 Mazais juniors tur apgūlās, un aiz logiem plaiksnīja zibens. Un tas mazais draudziņš tik ļoti satraucās, viņš iebāza galvu zem segas, bet viņš joprojām varēja dzirdēja zibeņošanu, tas ir, redzēt, kā logos plaiksnī zibens, un dzirdēt pērkona dārdēšanu. Tāpēc viņš teica: “Mammu!”

Un viņa teica: “Ko tu gribi, Junior?”

Teica: “Atnāc šurp augšā un paguli kopā ar mani.”

139 Un viņa uzkāpa pa kāpnēm, kā būtu darījusi jebkura laba, uzticīga māte. Un viņa atnāca, un viņa ieskāva mazo Junioru savās rokās. Un viņa sacīja: “Junior, mamma grib ar tevi nedaudz parunāties.”

Sacīja: “Labi, māmiņ.”

140 Teica: “Tev ir jāatceras, lūk, kas. Mēs visu laiku ejam uz draudzi; mēs lasām Bībeli; mēs lūdzamies; mēs esam kristīga ģimene; mēs ticam Dievam.” Un sacīja: “Mēs ticam, ka vētrās, un lai kas arī notiktu, Dievs ir mūsu aizsardzība.”

141 Viņš teica: “Mammu, es tam visam ticu,” bet sacīja, “kad zibens ir tik tuvu,” viņš teica, ”es...es gribu Dievu, kuram ir āda.”

142 Tā ka, manuprāt, ka ne tikai Juniors, bet mēs visi jūtamies tāpat. Kad mēs sanākam kopā, kad mēs lūdzam viens par otru... Dievs, kuram ir āda.

143 Un šeit mēs ieraugām, ka Dievs vienmēr ir bijis zem ādas. Kad Mozus Viņu redzēja, Viņš bija zem ādas, izskatījās kā cilvēks. Kad Dievs bija aiz priekškara, Viņš bija zem ādas. Un šodien Dievs Savā draudzē, Viņš ir apsegts Savā draudzē zem ādas. Šovakar Viņš joprojām ir tas pats Dievs. Mēs to redzam.

144 Bet tagad, kā jau vienmēr, tieši uz ādas apsega uzķeras tās tradīcijas. Viņi vienkārši nespēj noticēt, ka Dievs liek šiem cilvēkiem šādi rīkoties. Saprotat? Tas ir tāpēc, ka Dievs ir apslēpts Savā draudzē, zem ādas, uz Tā ir āda. Tā tas ir. Viņš ir apslēpts no neticīgā un atklāts ticīgajam. Tieši tā.

145 Un tā, kad viņu tradīciju apsegs, vecaju tradīciju apsegs...un Vārds izlaužas cauri, ak, protams, šodien, tad tas ir visiem redzams pilnībā, mēs redzam Viņu, Dievība atkal ir zem cilvēka miesas apsega. Tā ir teikts Ebrejiem 1. nodaļā.

146 Un arī 1. Mozus 18. nodaļā. Atcerieties, Dievs bija Cilvēks, stāvēja tur, ēzdams un runādams ar Ābrahāmu, un pateica, ko Sāra darīja teltī Viņam aiz muguras.

147 Un Jēzus sacīja: “Kā tas bija Sodomas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšanas laikā,” Dievība atkal zem cilvēka miesas apsega! Lūk, atcerieties, Jēzus neteica: “Kad atklāsies Dieva Dēls.” Lūkas 17. nodaļā, man šķiet, un apmēram 20., 21. pantā, kaut kur tur, Viņš teica: “Un, kad atklāsies Cilvēka Dēls.” Cilvēka Dēls atkal draudzē, atklājies cilvēkos; nevis Dieva Dēls, bet atkal Cilvēka Dēls, atkal atgriezies Savā draudzē pēdējās dienās. Mēs redzam, ka Viņš apsolīja to Dieva apsolījumos.

148 Mēs ieraugām vēl vienu lietu Vecajā Derībā. Man šeit ir Rakstu vieta, 2. Mozus grāmatā. Tās vecās āpšu ādas, ko tās darīja? Tās slēpa Dieva godību no cilvēkiem. Āpšu ādas, cilvēki nevarēja to redzēt, jo tas bija aiz ādas. Tā āda bija... Dieva Godība atradās aiz tās ādas.

149 Un tagad Dieva Godība ir zem jūsu ādas. Tā tas ir. Un tradīcijas to neredz. Tā ir aiz apsega, kur atradās Viņa Vārds.

150 Kas toreiz atradās tur aiz tām ādām, vecajām āpšu ādām?

151 Jo "tur nebija nekāda skaistuma, lai mēs tajā atrastu ko patīkamu. Un, kad Tas kļuva par miesu un mājoja mūsu vidū, tur joprojām nebija nekāda skaistuma, lai mēs tajā atrastu ko patīkamu".

152 Un tagad tas pats ir šodien. Vīrietī vai sievietē nav nekā, kas būtu patīkams. Tas ir tas, kas ir tur iekšpusē. Lūk, kas tas ir. "Nu," jūs sakāt, "es pazīstu to puisi, viņš bija dzērājs. Viņš mēdza darīt *to*." Man ir vienalga, ko viņš mēdza darīt. Kas slēpjas aiz tās ādas? Tas, kas ir aiz tās, tas ir tas, kas skaitās. Tas ir tas, kas... Cilvēki ir padarīti akli. Tā āda padara cilvēkus aklus. Saprotat? Viņi saka: "Es atceros, kā tā sieviete mēdza..." Es zinu, ko viņa darīja agrāk, bet kā ir tagad? Saprotat?

153 Tās ādas, kas reiz bija uz tā āpša, bet tagad tās slēpj Dieva godību, tā mājo zem tām. Tā bija uz dzīvnieka, bet tagad aiz tām mājo Dieva godība.

154 Un tāpat šovakar var izmainīties arī tava āda, lai kļūtu par Dieva mājokli, Dieva, kas mājo cilvēkos.

155 Skatieties. Tās vecās āpšu ādas, mēs redzam, ka aiz tām bija...tur iekšā bija Vārds. Un Vārds... Tur bija arī upurmaize. Arka bija apslacīta. Un kas tas bija? Tur bija Šekinas godība.

156 Un tā, Vārds ir sēkla, un tā nevar neko atnest, kamēr to neapspīdēs saule. Saulei ir jāapspīd tā sēkla, lai tā dotu augļus, lai tā augtu. Un tas ir vienīgais veids. Saprotat? Jūs pieņemat Vārdu, saprotiet, Dieva Vārdu savā sirdī un ieejat Šekinas godībā. Un, kad jūs tā izdarīsiet, tas atnesīs upurmaizes, mannu, kura tiek dota tikai atsevišķiem cilvēkiem. Vienīgie, kas var to ēst, kam ir atļauts to ēst, ir tikai tie cilvēki, kuriem ir atļauts un kuri zina to. Pāvils šeit pateica: "Mainoties no godības uz godību." Saprotiet, galu galā tas nonāk līdz...tas atgriežas Savā sākotnējā Godībā.

157 Tāpat kā vīteņaugu sēkla. Zieda sēkla, tā nokrīt zemē. Grauda sēkla iekrīt zemē. Kas ir pirmā lieta? Tas uzdīgst, un tas ir mazs asniņš. Pēc tam tas izaug līdz vārpiņai. Tad no vārpiņas tas atkal kļūst par sākotnējo graudu.

158 Nu, tieši to izdarīja draudze. Tā atnāca no Lutera, Veslija un tagad atkal ir nonākusi līdz sākotnējam graudam, atkal savā sākotnējā godībā, atpakaļ tajā godībā, kas tai bija sākumā. Saule, kas uzlēca austrumos, ir tā pati saule, kas izpaužas to pašu rietumos, mainoties no godības uz godību. Tā izmainījās no pagānisma uz Luteru, no Lutera uz Vesliju, no Veslija uz pentakostiem un tālāk, un tālāk, mainoties no godības uz godību, atnesot apslēpto mannu.

159 Un tagad tā ir nobriedusi, lai atnestu Viņu atpakaļ tieši tādu, kāds Viņš bija sākumā, tādu pašu Viņa kalpošanu; tādu pašu Jēzu, tādu pašu spēku, tādu pašu Svēto Garu. Tas pats, kas nonāca Vasarsvētku dienā, ir tas pats Svētais Gars, kas izpaužas šodien, no godības uz godību, uz godību. Un atkal ir nonācis līdz Viņa sākotnējai sēklai ar Svētā Gara kristību, ar tām pašām zīmēm, tiem pašiem brīnumiem, to pašu kristību; tādi paši cilvēki, kas rīkojas tādā pat veidā ar to pašu spēku, tādām pašām sajūtām. Tas ir no godības uz godību. Un nākamais būs "pārmainīšanās no šīs godības uz tādu ķermeni kā Viņa godpilnais ķermenis, kurā mēs Viņu redzēsim". Ābrahāms redzēja to pašu.

160 Un tā, paskatieties. Mēs redzam, kā tas tika izmainīts. Kopš Golgātas mēs esam ielūgti būt līdzdalībnieki Viņa godībā. Lūk, 1. vēstule Korintiešiem 12. nodaļa: "Mēs esam kristīti Viņa ķermenī. Mēs visi esam kristīti ar Vienu Garu." Nevis ar vienu "ūdeni"; mēs esam kristīti ar vienu Garu. Tā tas ir, lūk, un tad mēs kļūstam par Viņa daļu.

161 Es ceru, ka es neturu jūs pārāk ilgi. [Sanāksme saka: "Nē."–Tulk.] Labi? Es ceru, ka nē.

162 Bet tas ir gluži kā kādā lielā simfonijā, kas tiek atskaņota, vai kad tiek spēlēta luga.

163 Es neko daudz nezinu ne par simfonijām vai lugām. Bet es skatījos to spēli... Es runāju par

“Karmenu”, kad tajā piedalījās mana meita un pārējie. Un viņi...un viņi spēlēja tajā simfonijā, “Karmenā”, viņi atveidoja lomas. Tā mūzika bija...spēlēja to pašu.

164 Tieši tā tas ir, kad tu esi kristīts ar Svēto Garu Kristū.

165 Lūk, redziet, daudzi no jums ir lasījuši vai dzirdējuši to stāstu par to ievērojamo krievu komponistu, kurš komponēja “Pēteri un vilku”. Un kā viņš...viņi spēlē to uz cimbālēm un visa pārējā. Un ikviens, kurš zina to stāstu, kurš lasa to no kāda papīra un dzird šo simfoniju, kā tā tiek izspēlēta, tā luga, tiek atskaņota, nu, viņi pazīst katru pārmaiņu. Viņi var paskatīties uz to *šeit* un redzēt to pārmaiņu.

166 Bet, lūk, kas notiek, ja...ja komponists kaut ko uzraksta, bet mēs redzam, ka tas nav izpildīts pareizi? Tad mēs redzam, ka tur kaut kas notiek; tur kaut kā pietrūkst. Kad mēs redzam, kā viņi... Tas, kurš to komponēja, to izdomāja un pierakstīja, un tad simfonija tiek atskaņota, bet skan nepareiza nots; tur kaut kas ir nepareizi. Diriģents parādīja nepareizu žestu. Saprotat?

167 Un tieši tas kait šodien, mani luterāņu brāļi, mani baptistu brāļi, mani pentakostu brāļi, visi mani brāļi no dažādām konfesijām – tieši par to ir runa. Saprotat? Jūs joprojām cenšaties nospēlēt notis, kas skanēja Lutera vai Veslija dienās, tādā veidā, kaut arī faktiski nošu lapa šeit rāda, ka tas ir cits laiks. Saprotat? Saprotat? Saprotat? Mēs nevaram dzīvot Lutera gaismā; viņš bija reformators. Mēs novērtējam viņa...viņa daļu, bet mēs to jau nospēlējām. Šobrīd mēs esam daudz tālāk, *šeit*, tās grāmatas aizmugurē. Saprotat? Mēs nevaram...mēs nevaram to spēlēt šādi.

168 Un tā, vienīgais veids, kā jūs vispār spēsiet to izdarīt, mani brāļi, ir šāds. Un pasaules brāļi, no dažādām pasaules daļām, tā es teiktu, ir tikai viens veids, kā tas...tas diriģents var to izdarīt. Viņam ir jāieiet tajā pašā garā, kurā bija komponists, un tad viņš to paveiks. Un, kad draudze, pati simfonija (uz kuru pasaule raugās, gaidot tās zīmes un brīnumus); kad draudze un Komponists, un diriģents, visi ieies Komponista Garā.

169 Tad, kad viņi saka: “Brīnumu laiks ir beidzies,” netiek spēlēta pareizā nots.

170 Bet, kad tas ieiet pareizajā tā ritmā un pareizajā garā... Kā gan jūs grasāties to izdarīt, pirms nonāks tas Komponista Gars? Āmen. Tad, kad jūs sakāt: “Brīnumu laiks nekad nav beidzies,” simfonija iesaucas: “Āmen!” Kad mēs spēlējam, sakām: “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi,” simfonija iesaucas: “Āmen!” “Jūs saņemsiet spēku pēc tam, kad Svētais Gars nonāks pār jums.” Simfonija iesaucas: “Āmen! Man tas ir!” Tad vairs nav nekādu minējumu par to; visa simfonija ir pilnīgā harmonijā ar Vārdu. Tā skan... [Brālis Branhams plaukšķina plaukstas–Tulk.] Lūk, lūdzu. Ak! Tas ir brīnišķīgi. Diriģentam un komponistam ir jābūt vienā garā. Un arī mūziķiem ir jābūt vienā garā, lai to visu izpildītu. Bet pasaule nesaprot, kas notiek.

171 Tas komunisms, par ko viņi runā, man no tā metas nelaba dūša, un visa tā integrācija un viss pārējais, un segregācija. Esi žēlīgs! Tādas...visas šīs muļķības, kad Tā Kunga atnākšana ir ļoti tuvu, kaut kas skan nepareizi. Es baidos, ka diriģentam ir...ka diriģenti ir izgājuši no komponista gara.

172 Kad mēs saņemam to Komponista Garu, to oriģinālo Dieva spēku, par kuru Bībelē ir teikts, ka “vīrus senos laikos virzīja Svētais Gars, lai uzrakstītu Bībeli”, tad jūs redzēsiet, ka tie divi ķīniešu papīra gabaliņi savienosies, tieši tāpat kā savienosies Dieva Bībele un ticīgais, jo tie abi ir tajā pašā Garā. Tie abi ir viena un tā pati lieta, viņi pilnībā sader kopā. Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien – diriģenti, tā tas ir, atpakaļ pie Vārda, atpakaļ un ticēt tam tieši tā, kā tas saka. Tad jūs redzat pašu Dievu. Tā ir tā atklāšanās. Luga ir kļuvusi reāla.

173 Šodien viņi saka: “Nu, Viņš ir vēsturiskais Dievs. Mēs zinām, ka Viņš šķērsoja Sarkano jūru. Viņš darīja visu *to*. Un Viņš bija tajā ugunīgajā krāsnī kopā ar ebreju jaunekļiem.” Kāds labums ir no vēstures Dieva, ja nav...ja Viņš nav tāds pats šodien? Cilvēks vienmēr apjūsmo Dievu par to, ko Viņš darīja, domā par to, ko Viņš darīs, un ignorē to, ko Viņš dara šobrīd. Tas vienkārši ir cilvēkā, darīt šādi. Un tāpat tas ir arī šodien, mani brāļi. Tā ir tā pati lieta. Ak vai!

174 Atgriezīsimies un izdarīsim tā, lai šī Simfonija skanētu pareizi, lai tie, kas ir no pasaules, to redzētu. Jēzus teica: “Ja Es tikšu pacelts no šīs zemes, Es visus pievilkšu pie Sevis.” Un Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

175 Lai diriģenti ieiet pareizajā Garā līdz ar mūziķiem un ar Komponistu, un viss būs kārtībā. Tad mēs...vairs nekādu minējumu, tad mēs esam identificēti ar Viņu. Ebrejiem 13:8 ir teikts: "Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi."

176 Mēs esam identificēti ar Viņu Apustuļu darbu 2. nodaļā. Mēs esam identificēti ar viņiem, ar to pašu kristību, ar to pašu. Viss, kas Viņš bija toreiz un viss, kas Viņš ir, viss, kas Viņš bija un viss, kas Viņš ir, esam mēs. Pilnīgi precīzi.

177 Tieši tāpat, ja es vēlos būt īsts amerikānis, man ir jābūt identificētam ar visu, kas viņa bija un kas viņa ir. Man ir jābūt identificētam ar to, ja es esmu īsts amerikānis.

178 Ja es esmu īsts amerikānis, tad es izcēlos krastā Plimutrokā. Āmen. Es to izdarīju, ja es esmu amerikānis. Tāpat izdarījāt arī jūs; jūs izkāpāt krastā Plimutrokā kopā ar piligrimu tēviem. Kad viņi izcēlās krastā tur Plimutrokā, es biju kopā ar viņiem; tāpat bijāt arī visi jūs.

179 Es jāju kopā ar Polu Reveru pa to ceļu, lai brīdinātu to par briesmām. Pilnīgi pareizi.

180 Tieši šeit, Velīfordžā, es šķērsoju ledaino Delavēru kopā ar kareivju pulku, kuriem, pusei no viņiem, pat nebija apavu kājās. Visu iepriekšējo nakti es lūdzos kopā ar Džordžu Vašingtonu. Es šķērsoju Delavēru ar redzējumu savā sirdī. Mēs esam amerikāņi. Tieši tā. Velī-fordžā, es noteikti tur biju.

181 Es izteicu pateicību kopā ar pirmajiem Pateicības dienas tēviem. Es pateicos Dievam. Ja es esmu īsts amerikānis, tad esmu identificēts ar to pie tā galda.

182 Ja es esmu īsts amerikānis, es esmu identificēts, kad es stāvēju kopā ar Stounvolu Džeksonu.

183 Ja es esmu īsts amerikānis, es esmu identificēts ar "Bostonas tējas dzeršanu", tieši tā, kad mēs atteicāmies no tā, ka mūs piemuļķo. Nu, ja es esmu īsts amerikānis, es esmu identificēts ar to. Tieši tā. Ak vai!

184 Es zvanīju pirmo Brīvības zvanu 1776. gada 4. jūlijā. Es šeit zvanīju to Brīvības zvanu un paziņoju, ka mēs esam neatkarīgi. Lai būtu īsts amerikānis, man tas bija jādara.

185 Es esmu identificējies ar viņas kaunu tajā revolūcijā, kad brālis cīnījās pret... Man ir jānes viņas kauns, tāpat kā man ir jānes viņas godība. Ja es esmu amerikānis, man tas ir jādara. Es esmu identificējies ar viņu. Tieši tā.

186 Es esmu identificējies tur, Getisburgā, kad Linkolns teica savu runu. Tieši tā.

187 Es biju uz Veika salas virs tiem asiņainajiem kareivju ķermeņiem. Es uzcēlos Veika salā.

Es palīdzēju pacelt karogu Guamā.

188 Es esmu īsts amerikānis. Āmen. Viss, kas viņa ir, esmu es, un es lepojos ar to. Jā, patiešām. Viss, kas Amerika ir bijusi, viss, kas viņa ir, tas joprojām esmu es, lai es būtu amerikānis. Viss, kas viņa bija, man ir jābūt, jo es esmu identificēts ar to.

189 Tāpat, lai būtu patiess kristietis, tev ir jābūt identificētam ar to.

190 Es sludināju kopā ar Mozu un...tas ir, ar Noasu un brīdināju cilvēkus par gaidāmo tiesu; lai būtu īstens kristietis.

191 Es biju kopā ar Mozu pie degošā krūma, es redzēju uguns stabu, es redzēju Viņa godību, es biju ar Mozu tur tuksnesī. Lai es būtu kristietis, man ir jāidentificējas ar visu, kas bija Dievs; lai es būtu kristietis. Es redzēju Viņa godību, es dzirdēju Viņa balsi. Nemēģiniet tagad mani izšaubīt, jo es biju tur, es zinu, par ko es runāju, es esmu redzējis, kas notika. Tieši tā.

192 Es biju pie Sarkanās jūras, kad es redzēju, kā Dieva Gars nolaidās lejā un atdalīja ūdeni no vienas puses...nevis caur niedru lauku, kā viņi mēģina sacīt šodien, bet caur apmēram trīsdesmit metrus dziļu jūru. Es redzēju Dieva Garu. Es soļoju pa to sauso zemi pāri tai Sarkanajai jūrai kopā ar Mozu.

193 Es stāvēju blakus Sinaja kalnam un redzēju pērkonu un zibeņus. Es ēdu mannu tur kopā ar viņiem. Es dzēru no tās Klints; es joprojām daru to šovakar. Es esmu identificējies ar tiem mannas

ēdājiem. Es esmu identificēts ar tiem, kas dzēra no tās klints.

194 Es identificējos arī ar to, kad Jozua pūta bazūni un Jērikas mūri krita.

Es biju lauvu bedrē kopā ar Daniēlu.

Es biju ugunīgajā krāsnī kopā ar ebreju jauniešiem.

Es biju kalnā...kopā ar Eliju uz Karmela kalna.

195 Es biju kopā ar Jāni Kristītāju un to kritiķu priekšā. Es redzēju Dieva Garu nolaižamies. Es dzirdēju Dieva balsi sakām: "Šis ir Mans mīļotais Dēls, kurā Man labpatīk mājot." Tieši tā. Es noteikti esmu identificējies ar viņu. Pilnīgi pareizi.

196 Es esmu identificēts tur pie Lācara kapa, kad Viņš augšāmcēla Lācaru. Es esmu identificēts ar to sievieti pie akas, kad Viņš pateica viņai par viņas grēkiem. Tieši tā.

197 Es noteikti esmu identificējies ar Viņu Viņa nāvē. Un es esmu identificēts ar pirmajām Lieldienām. Es augšāmcēlos kopā ar Viņu no nāves. Es esmu identificēts ar Viņu Viņa nāvē.

198 Es biju kopā ar tiem simt divdesmit tajā augšistabā. Es esmu identificēts ar viņiem tur. Hei! Es...es jūtos reliģiozi. Ak vai! Es esmu identificēts tur. Es esmu viens no viņiem. Es esmu identificējies; man ir tāda pati pieredze, kāda bija viņiem. Es biju tur, kad tas notika, lai būtu īsts kristietis. Es biju liecinieks tam, kā atnāca tas stiprais, brāzmainais Vējš. Es biju tā liecinieks. Es jutu Dieva spēku, kad tas visu satricināja. Es biju ar viņiem, kas runāja mēlēs. Es jutu, kā tur atnāca svaidījums. Es biju ar viņiem. Es identificējos ar viņiem, kad Svētais Gars sāka runāt ar viņiem caur mēlēm.

199 Es biju kopā ar Pēteri kritiķu priekšā Apustuļu darbu 2. nodaļā, kad viņš sludināja to vareno spredķi, ko viņš izdarīja. Es identificējos ar viņu. Tieši tā.

200 Apustuļu darbu 4. nodaļā, kad viņi bija sapulcējušies kopā, es biju ar viņiem, kad tā ēka tika satricināta. Pēc lūgšanu sanāksmes tā ēka, kurā viņi atradās, tika satricināta. Es esmu identificēts tur ar viņiem.

Es sludināju kopā ar Pāvilu areiopagā. Tieši tā.

201 Es biju kopā ar Jāni Patmas salā un redzēju Viņa otro atnākšanu.

Es biju kopā ar Luteru reformācijā.

202 Es biju kopā ar Vesliju, ar to degošo pagali, izrautu no liesmām, kad notika tā lielā sacelšanās pret anglikāņu baznīcu. Es biju tur kopā ar viņu.

203 Un te nu es esmu šovakar, 1964. gadā Filadelfijā, Pensilvānijas štatā, identificēts ar tādu pašu grupu, ar tādu pašu pārdzīvojumu. Man ir jābūt, lai es būtu kristietis. Man ir jāpaliek identificētam tur, kur izpaužas Dieva Vārds. Es esmu identificēts ar grupu, kas jūt Dieva Garu.

204 Es esmu identificēts ar grupu, kas zina, ka Viņš ir noņēmis apsegu, kas zina, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, kas zina, ka tas nav fanātisms. Tas ir Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Šovakar es esmu identificēts ar šo grupu šeit. Kaut arī Dieva Vārda dēļ viņi tiek saukāti par ķeceriem vai par fanātiķu baru. "Bet es nekaunos no Jēzus Kristus Evaņģēlija, jo tas ir Dieva spēks glābšanai". Un es esmu... Es esmu kopā ar tām dzīvajām vēstulēm, par kurām es runāju, apstiprinātām; Dievs, apsegts zem cilvēka veidola, vīriešos un sievietēs. Ak!

205 Dievs atkal ir Savā *en morphe*, atsedzis Sevi un dara Sevi zināmu Saviem ļaudīm, varenais Ķēniņš, kurš nolika malā Savu godību. "Vēl brīdi, un pasaule Mani vairs neredzēs. Es būšu viņiem apsegts. Bet jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz pašam galam, pārmainoties no Lutera uz Vesliju un tālāk, un tālāk, no godības uz godību. Es joprojām esmu tas pats Dievs, kas dzīvoja, un atgriežos atpakaļ sākotnējā godībā." Aleluja!

206 Viņš ir pārplēsis katru konfesionālo priekškaru, katru skaņas barjeru. Tās skaņas, kas saka: "Ak, tas ir fanātisms," Viņš izlauzās tai cauri, tai skaņai, kas nāk no ārpuses un saka: "Ak, tie cilvēki ir traki," Viņš izlauzās cauri tam priekškaram. Jā, Viņš to izdarīja. "Ak, tā nevar. Jūs esat visīstākais fanātiķu bars." Viņš izlauzās cauri tam visam. "Nav nekā tāda kā Dievišķā

dziedināšana.” Viņš izlauzās tam cauri, ak vai, jo Viņa Vārds teica, ka Viņš to izdarīs. Jūs nevarat uzvarēt Dieva Vārdu.

207 Un tur nu Viņš joprojām stāv šovakar, varenais Uzvarētājs, pārplēsis visus metodistu, baptistu, prezbiteriāņu un jebkurus citus priekškarus. Viņš joprojām stāv savu ļaužu vidū šovakar, tradīciju neuzvarēts. Lai cilvēki runā, ko grib, dara, ko grib, ko vien viņi vēlas, Dievs atnāk, izlaužoties cauri tai skaņas barjerai.

208 Un atcerieties, man stāstīja, ka tad, kad lidmašīna patiešām pārvar to skaņas barjeru, tās ātrumam nav robežu.

209 Un es saku jums: kad jūs pārvarat šo tradicionālo barjeru, ka: “Jēzus bija kādreiz, bet tagad Viņš nav”, kad jūs saprotat, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, tad nav nekādu robežu tam, ko Dievs varētu izdarīt tieši šeit šajā saietā, un parādīt šai pasaulei, kas tai ir vajadzīgs: nevis pasaules izstāde, bet pasaules atmoda, kas būs piepildīta un kristīta ar dzīvā Dieva klātbūtni, *en morphe*, kas apslēpj Sevi cilvēka miesā. Aleluja! Es ticu tam.

210 Salauzis katru barjeru, katru priekškaru, katru priekškaru! Nekas nevarētu noslēpt Viņa klātbūtni. Kad cilvēki savā sirdī kļūst izsalkuši, tad ir kāds priekškars, kas drīz tiks pārrauts; jūs varat uz to paļauties. Pārplēš katru priekškaru ar Savu vareno Svēto Garu!

211 Un te nu Viņš stāv šovakar, varenais Uzvarētājs, tas pats vakar, šodien un mūžīgi; dziedinādams slimos, kristīdams ticīgos, tieši tā, kā Viņš ir darījis vienmēr. Viņš ir tas varenais Uzvarētājs. Bojāejai lemtie dēmoni bēg prom. Tieši tā. Viņi tā dara vienmēr, kad Viņš ir tuvumā.

212 Nobeigumā es varbūt izstāstīšu sekojošo. Reiz bija... Pirms daudziem gadiem es izlasīju vienu stāstu par kādu vecu vijolnieku. Viņam bija veca vijole, kuru viņi grasījās pārdot. Šo stāstu jūs esat dzirdējuši daudzas reizes. Un viņi grasījās to pārdot par noteiktu summu. Un izsoles vadītājs teica: “Kurš dos *tik un tik* daudz?” Un man šķiet, ka viņam piedāvāja pāris monētu, varbūt piecdesmit centus vai kaut ko tamlīdzīgu. “Pirmo reizi, otro reizi...”

213 Un tūdaļ tur aizmugurē piecēlās kāds vīrietis. Viņš teica: “Brītiņu uzgaidiet.” Un viņš pienāca un paņēma to. Pieņemsim, ka viņš nospēlēja šo:

Ir kāds avots Asins pilns,

Kas no Imanuēla vēnām plūst.

Kad grēcinieks tajā gremdēts tiek,

Tad visi grēka traipi zūd.

214 Kad viņš to nolika, tur nebija neviena cilvēka, kas nebūtu raudājis. Tad viņš sacīja: “Kas piedāvās...?”

215 Viens sacīja: “Pieci tūkstoši.” “Desmit tūkstoši.” Tā bija nenovērtējama. Kāpēc? Tas vecais vijoles īpašnieks bija atklājis tās patieso kvalitāti.

216 Ak, brāli, māsa, ļauj, lai šī Vārda Īpašnieks, kas sarakstīja To, tas lielais Svētais Gars ierīvē ar mīlestību Savu locīņu un pārvelk to pāri tavai sirdij.

Ir kāds avots Asins pilns,

Kas no Imanuēla vēnām plūst.

217 Jūs ieraudzīsiet pilno vērtību un redzēsiet, kā kļūst redzams atklātais Dievs. Ka Viņš ir tieši tāds, kāds Viņš bija, kad Viņš nonāca uz cilvēkiem Vasarsvētku dienā, kad Viņš veica *kenosis*, “iztukšoja” Sevi viņos. Tā tas ir.

218 Jūs sakāt: “Brāli Branham, es esmu mēģinājis. Es esmu mēģinājis. Es esmu darījis *to, šito* un *to*.”

219 Reiz man bija sanāksme Karlsbādē, Ņūmeksikā. Un mēs tur nolaidāmies tajā lielajā sikspārņu alā, un tas izskatījās diezgan spokaini. Un mēs devāmies tur lejā. Un tas vīrs, kad viņš nokļuva tur lejā tajā vietā, viņš izslēdza gaismas. Un, ak vai, jūs varat iedomāties, cik tur bija tumšs!

Tas vienkārši... Bija tik tumšs, ka to varēja sajust.

220 Un aptuveni šādi laiki tuvojas, kad mēs redzam draudzi, kas nespēj atpazīt Dieva Vārdu; kad jūs redzat, ka mūsu Ciānas meitas rīkojas tā, kā viņas rīkojas; kad jūs redzat, ka mūsu brāļi smēķē un dzer, un...un stāsta netīrus jokus un pārējo, un joprojām cenšas turēties pie sava Kristus apliecinājuma. Ak vai, ir tumšs. Tā ir piķa melna tumsa.

221 Mēs redzam Viņa atnākšanas zīmi. Tur būs... Vislielākā tumsa vienmēr ir tieši pirms dienas. Tad iznāk rīta zvaigzne, lai sveicinātu dienu un lai vēstītu par to un parādītu, ka tā nāk.

222 Ievērojiet. Tajā vietā, kad viņi to izslēdza, kāda maza meitenīte sāka pilnā balsī kliegt. Un tur bija kāds mazs zēns, kas stāvēja blakus pavadonim, un viņš redzēja, kā tas pavadonis šādi izslēdza gaismu. Un tā mazā māsiņa jau teju vai samaņu zaudēja. Viņa kliedza un lēkāja: "Ak! Kas tagad būs? Kas notika? Kas notika?"

223 Vai jūs zināt, kā viņš iesaucās? Viņš teica: "Nebaidies, mazo māsiņ. Šeit ir vīrs, kas var ieslēgt gaismu."

224 Paklausies, mazo māsiņ, varbūt tu domā, ka mēs esam maziņi un mūsu ir tik maz. Bet nebaidies. Šeit ir Vīrs, kas var ieslēgt gaismu. Tas ir Svētais Gars. Vai jūs tam ticat?

225 Tikai uz brītiņu nolieksim mūsu galvas. Piedodiet, ka esmu jūs aizkavējis.

226 Ak, lielais Debesu Dievs, Tu, kurš noņem Savu apsegu, kurš atklāj Sevi, kurš dari Sevi zināmu, lielais godības Ķēniņ, paņem šovakar šos nelielos piemērus un ļauj tiem iekrist cilvēku sirdīs. Un lai mēs redzam To, kurš ir atsegts, To, kurš nonāca un saplēsa tempļa priekškaru; un tad uzreiz iznāca ārā no tā priekškara un atkal iegāja aiz cilvēku miesas priekškara Vasarsvētku dienā; vienmēr ir bijis tāds pats, mainoties no godības uz godību.

227 Un tagad mēs esam atgriezušies, kā tas notiek visā dabā, atgriezušies pie sākotnējās sēklas, no viena draudzes perioda nākošajā. Un šajā pēdējā periodā, te nu mēs esam, atgriezušies pie tā Oriģināla, kas nonāca Vasarsvētku dienā, lai piepildītu visus Rakstus: "Gaisma vakara laikā," un, "tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet," un tik daudzas lietas, ko Tu apsolīji Savā Vārdā.

228 Tēvs, ja šeit ir kāds, kas vēl nekad nav izlauzies cauri tam priekškaram, vai arī, ja šeit ir kāds, kas tikai atdarināja kādu, kurš ir izgājis cauri tam priekškaram, dāvā šovakar žēlastību, Tēvs. Lai viņi ierauga šeit stāvošo vareno Uzvarētāju, pilnu žēlastības un spēka piedot. Dāvā to, Tēvs.

229 Un, kamēr mūsu galvas ir noliektas, vai šeit būs kāds? Cik daudzi no jums, ja es drīkstu tā sacīt, pateiks: "Brāli Branham, es paceļu savu roku. Palūdz par mani." Vienkārši turiet savu galvu noliektu un paceliet savu roku. "Es gribu izlauzties cauri katram priekškaram, līdz es patiešām redzēšu to Uzvarētāju." Lai Dievs jūs svētī. Ak, tik daudz roku! Uz balkoniem labajā pusē? Lai Dievs jūs svētī. Uz balkoniem aizmugurē? Paceliet... Lai Dievs jūs svētī. Esiet patiešām godīgi. Kreisajā pusē? Paceliet savu roku, sakiet: "Brāli Branham, varbūt es gadiem ilgi esmu bijis kristietis, bet patiesībā es nekad neesmu izgājis cauri tam priekškaram. Es nekad neesmu to izdarījis. Man nav tā, kas viņiem bija toreiz." Šodien mums ir... "Es esmu siltumnīcas augs".

230 Paņemiet puķi, kas tiek audzēta siltumnīcā, tev ar to ir jāņemas, jārūpējas, jāapsmidzina tā, jālaista tā. Bet tas oriģinālais augs, kas aug tur tuksnesī, tāda pati puķe, izskatās tāpat; tā nedabū neviena ūdens piliena, bet uz tā nav neviena kukaiņa. Tā ir raupja. Tā ir īsta.

231 Vai jūs varētu salīdzināt kristietību ar...mūsdienu kristietību ar to, kāda tā bija toreiz? Vai jūs varētu iedomāties, ka šī grupa, kurus mēs šodien visā pasaulē saucam par kristiešiem, būtu tāda, kādi bija viņi pēc Vasarsvētku dienas; viņi tiek lutināti un aprūpēti, un no vienas draudzes uz otru, un pasaki kaut ko, kas viņiem nepatīk, viņi pieceļas un aiziet prom? Un, ak, vai jūs varat to iztēloties? Nē. Kas par lietu? Tā ir reprodukcija.

232 Mikelandželo, kurš darināja Mozus pieminekli...jūs varat nopirkt tā reprodukciju, ļoti lēti, bet oriģināls...

233 Tas, kurš uzgleznoja Kunga Vakarēdienu... Es domāju, ka tā oriģinālais zīmējums maksātu miljoniem dolāru, ja to vispār varētu nopirkt. Es pat nezinu, kur tas atrodas. Bet jūs varat iegādāties

lētu reprodukciju par aptuveni dolāru un deviņdesmit astoņiem centiem. Jūs varat.

234 Un tieši tā tas ir šodien. Lēti kristieši, reprodukcija, tik vien kā draudzes staigātāji, tos var nopirkt par cigareti vai...vai parastu dzērienu. Vai arī sieviete ar apgrieztiem matiem vai uzkrāsotām lūpām, viņu var nopirkt par jebko no modes pasaules, bet tai īstenajai tu pat pieskarties nevari.

235 Es redzu Viņu pilnībā atklātu, tādu pašu vakar, šodien un mūžīgi.

236 Ak, kristieti, vai tad tu negribi būt īsts kristietis? Ja ir kāds, kas nav pacēlis savas rokas, vai jūs to izdarīsiet, kamēr...kamēr es grasos palūgt? Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. Ak, tas ir vienkārši lieliski! Tikai paskaties uz to!

237 Mūsu Debesu Tēvs, Tavs Vārds neatgriezīsies pie Tevis tukšā. Tu biji Tas, kas deva šo apsolījumu. Es esmu atbildīgs tikai par to, lai pateiktu, ka to pateici Tu. Es tikai atkārtoju Tavus Vārdus. Tu teici: "Kas Manu Vārdu dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība." Tu apsolīji to.

238 Un, Kungs, mēs zinām, ka šodien mums ir tās reprodukcijas, daudzi, kas saka, ka viņi tic, lai gan viņi netic. Tas parādās. Bet, Kungs, ir arī daži īsteni ticīgie.

239 Es lūdzu, lai Tu vienkārši dāvā šeit šovakar, lai katrs vīrietis un sieviete, zēns vai meitene, neatkarīgi no tautības, no ādas krāsas, no draudzes piederības, ak, Dievs, piepildi viņus. Lai viņi ierauga īsteno tā paša Jēzus izpausmi šodien tepat mūsu vidū, kāds Viņš bija Vasarsvētku dienā, kad Viņš atklāja Sevi šim periodam, būdams Svētais Gars. Dāvā to.

240 Redzot, ka Vārds piepildās, ka pravietojumi piepildās, mēs salīdzinām šodien to, kas tur tiek saukts par pasaules draudzi, Pasaules baznīcu padomi, un salīdzinām to ar Vasarsvētku dienas apsolījumu. Tas vispār nav salīdzināms. Ar tādu kvīti mēs savas netīrās drēbes izmazgāt nevaram.

241 Bet, Kungs Dievs, ja mēs atgriezīsimies pie tā Avota, kur notiek attīrīšanas process, tad mūsu pieredze un Dieva Vārds sakritīs viens ar otru. Tad mēs varēsim pieprasīt to, kas mums pieder. Dāvā to, Kungs, šovakar, kad es nododu šos cilvēkus Tavās rokās. Dāvā katram no mums to, kas mums nepieciešams, Tēvs. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

242 Lai Dievs jūs svētī. Liels paldies par stāvēšanu, par tik ilgu gaidīšanu. Un es atvainojos, ka noturēju jūs līdz desmit pāri desmitiem. Lai Dievs ir ar jums, līdz es satikšu jūs no rīta. Tagad es nododu šo dievkalpojumu, man šķiet, vadītājam.

Varenais Dievs, atklāts mūsu priekšā

(The Mighty God Unveiled Before Us)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 29. jūnijā Filadelfijā, Pensilvānijas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 64-0629 ilgst 1 stundu un 29 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.